

Будилникът се включи в 5,30 часа сутринта. Пейтън Кендъл се пресегна сънено към нощното шкафче и се опита да изключи опипом кошмарния звук. Лежеше, сгушена сред меките възглавници, примигваше и се събуждаше. Наслаждаваше се на тези първи няколко секунди от деня, в който щеше да провъзгласи победата си. И *тогава*, сепната от една мисъл, тя скочи от леглото.

Днес беше Денят.

Пейтън имаше план за тази сутрин и беше настроила будилника да я събуди половин час по-рано от обичайното. За това си имаше причина: тя беше наблюдавала неговата обичайна програма и предполагаше, че той отива в офиса всяка сутрин към 7 часа. Той обичаше да пристига пръв в офиса, Пейтън знаеше това. Тази сутрин обаче тя щеше да го изпревари. Да го чака.

Пейтън беше разчертала всичко в ума си. Тя щеше да се държи равнодушно. Щеше да бъде в кабинета си и когато го чуеше да влиза, „случайно“ щеше да отиде да вземе нещо от принтера.

„Добро утро!“, щеше да поздрави тя с усмивка. И без да се налага да казва нищо друго, той щеше да знае какво точно означава тази усмивка.

Той щеше да е облечен в един от своите дизайнерски костюми, които както знаеше Пейтън, бяха ушити по поръчка специално за него, за да му стоят като излети.

Този мъж *знае* как да носи костюм, беше дочула да казва една от секретарките, която клюкарстваше до кафе машината в стаята за отдых на петдесет и третия етаж. Пейтън беше устояла на импулса да се включи в разговора от страх да не разкрие чувствата си към него, които беше пазила ревностно в тайна.

Пейтън пристъпи към сутрешните си ритуали. Колко полесно им беше на мъжете, помисли си не за пръв път тя. Не трябваше да се занимават с гримове, преси за коса, бръснене на крака. На тези мързеливи негодници дори не им се налагаше да сядат, за да пикаят. Само душ, една контра, фрас-тряс и готово, за десет минути. Въпреки че, както подозираше Пейтън, *той* влагаше малко повече усилие. Тази съвършено небрежна, чаровно разрошена коса несъмнено изискваше някакъв стилизиращ продукт. А съдейки по собствените си наблюдения, той никога не повтаряше една и съща комбинация от риза и вратовръзка два пъти в месеца.

Не че Пейтън не полагаше усилия за външността си. Един съдебен експерт, с когото беше работила по едно изключително сложно дело за полова дискриминация, ѝ беше казал, че съдебните заседатели, без разлика дали бяха мъже, или жени, са по-благоразположени към привлекателните адвокатки. Въпреки че Пейтън оценяваше това като жалък сексизъм, тя все пак го прие като факт и си наложи никога да не се появява на работа negliже. Още повече че по-скоро би се обесила с главата надолу, отколкото да позволи *той* да я види в недотам изряден вид.

Пътят до службата беше спокоен, малцина пътуваха толкова рано сутринта. Градът тъкмо започваше да се събужда, докато Пейтън вървеше по крайбрежната улица на Чикаго на път за адвокатската кантора. Утринното слънце блещукаше по повърхността на реката, покривайки я с меко златно сияние. Пейтън се усмихна сама на себе си, прекосявайки лобито на сградата – беше в прекрасно настроение.

Вълнението ѝ нарасна, когато асансьорът се изкачи до петдесет и третия етаж. Нейният етаж. *Неговият* етаж. Вратата се отвори, откривайки тъмния коридор. Секретарките сяха да запристигат чак след два часа, което беше добре. Ако всичко се развиваше по план, тя имаше да му казва няколко неща и сега щеше да може да говори свободно, без да се страхува, че някой ще ги чуе.

Пейтън закрачи уверено по коридора, а куфарчето се полюляваше до бедрото ѝ. Неговият кабинет беше по-близо до площадката на асансьора, щеше да мине покрай него на път към нейния. Бяха изминали осем години, откакто двамата се

бяха нанесли всеки в своя кабинет на етаж. Тя можеше да си представи до най-малки подробности табелката с името му на стената до вратата.

Джей Ди Джеймисън.

Боже, как самото споменаване на това име караше сърцето ѝ да преруска... Пейтън свърна зад ъгъла, сияеща от нетърпение, мислейки си какво щеше да каже той, когато...

Тя замръзна на място.

Лампите в кабинета му бяха включени.

Но как така? Това не можеше да бъде. Тя беше станала в този безумен час, за да дойде първа в кантората. Какво щеше да стане с нейните планове, големите ѝ планове? С небрежното отиване до принтера, уверената усмивка и подхвърленото: „Добро утро, Джей Ди!“?

В този момент тя чу зад гърба си познатия баритон.

– Добро утро, Пейтън!

Пулсът ѝ се ускори до краен предел. Беше безсилна да овладее въздействието дори само на гласа му върху нея. Тя се обърна и се озова лице в лице с него.

Джей Ди Джеймисън.

Пейтън го обърна с поглед. В този момент той изглеждаше по обичайния начин – вече свалил самото и останал по тъмносин раиран панталон с класическа кройка и да, онази безупречно елегантно разрошена светлокестенява коса. Имаше лек слънчев загар – сигурно беше играл тенис или голф през уикенда – и я удостои с една от неговите усмивки с бисерно бели зъби, облягайки се небрежно на шкафа зад него.

– Казах „Добро утро!“ – повтори той.

И Пейтън направи онова, което правеше винаги когато видеше Джей Ди Джеймисън.

Намръщи се.

Гаднярът я беше изпреварил в службата. Отново.

– Добро утро, Джей Ди! – отговори тя с онзи саркастичен тон, който пазеше само за него.

Отбелязвайки пристигането ѝ, той погледна часовника си, след това театрално огледа коридора надлъж и нашир.

– Я виж ти, да не съм пропуснал обедната почивка? Вече обед ли стана?

Пейтън *наистина* мразеше този човек.

Не идвам по обед, понечи да отговори тя, но успя да удържи езика зад зъбите си. Не. Тя нямаше да падне до неговото ниво и да се впусне да се оправдава.

– Може би ако прекарваше по-малко време да ме дебнеш кога влизам и кога излизам, Джей Ди, и посвещавахте малко повече време на делата, нямаше да висииш в кантората по петнайсет часа, за да свършиш работа за десет часа.

Пейтън видя със задоволство как нейната реплика изтри самодоволната усмивчица от лицето му. Туше. С добре отработена небрежна самоувереност тя се завъртя на токчетата си и прекоси коридора към кабинета си.

Каква глупост – помисли си Пейтън. – Това безкрайно състезание между нея и Джей Ди. Този мъж несъмнено прекарваше прекалено много време да следи какво правеше тя. Нещата стояха по този начин, откакто... хъм, откакто можеше да си спомни.

Слава богу, че тя стоеше над такива дребнави глупости. Пейтън стигна до кабинета си и затвори вратата зад себе си.

Остави куфарчето върху бюрото си и седна на кожения стол. Колко часове беше прекарала в него? Колко безсънни нощи беше изкарала в този стол? Колко почивни дни беше пожелвала? Всичко това в стремежа си да покаже, че е достойна да стане съдружник в кантората, че тя е най-добрият старши юрист в своя клас.

През стъклената врата тя виждаше кабинета на Джей Ди от другата страна на коридора. Той вече беше седнал на бюрото си, забил поглед в компютъра, потънал в работа. Разбира се, той движеше толкова важни дела.

Пейтън извади лаптопа от куфарчето си и го включи, готова да започне деня. В края на краищата тя също си имаше своите важни дела.

Като започнем с това как щеше да стане утре в четири и трийсет часа сутринта.

— **В**иждам, че си счупила собствения си рекорд. Пейтън надзърна иззад компютъра и видя Ирма да влиза в кабинета ѝ, размахвайки графици-те за отработено време, които тя ѝ беше дала по-рано сутринта.

– Потискам се само докато въвеждам тези отработени часове в дневника на кантората – продължи секретарката с раздразнение. – Сериозно, трябва да ме зачислят към някой друг юрист. Някой, чиито отчети за отработено време не са дълги колкото „Ана Каренина“.

Пейтън вдигна вежди, поемайки купа отчетни формуляри от секретарката.

– Чакай да отгатна. Това да не е поредното препоръчано четиво от Опра?

Ирма я изгледа с онова изражение, което подсказваше, че Пейтън е навлязла в опасна територия.

– Това ми прозвуча като подигравка.

– Не, в никакъв случай – увери я Пейтън, като се помъчи да съдържи усмивката си. – Сигурна съм, че е прекрасна книга.

Най-малко четири пъти в годината Ирма предприемаше поклонничество до Уест Луп, за да седи сред публиката в „Харпо Студиос“¹ и да попива присъствието на нейна светлост Опра Уинфри. Ирма приемаше всички препоръки на телевизионната менторка – за лайфстайл, литература и всичко друго – като божа истина. Всякакви негативни коментари за това от страна на Пейтън или който и да е друг бяха абсолютно табу. Ирма седна от другата страна на бюрото, чакайки Пейтън да подпише попълнените отчетни формуляри.

¹ „Harpo Productions Inc.“ е мултимедийна продуцентска компания, основана от Опра Уинфри (името „Харпо“ е „Опра“, написано наобратно). – Б. пр.

– Страхотна книга. За една жена, която е изпреварила своето време.

– Звучи обещаващо – подхвърли разсеяно Пейтън, преглеждайки бързо разпечатките за отработените часове, изготвени от секретарката ѝ.

– После тя се влюбва в неподходящ мъж – продължи Ирма.

– Това е клише, не мислиш ли? И този Толстой се слави като велик писател?

Пейтън подписа светкавично последния лист и върна купа на Ирма.

– „Този Толстой“ е ненадминат познавач на любовните взаимоотношения. Сигурно можеш да научиш това-онова от него.

Пейтън се престори, че не е чула забележката. Двете с Ирма работеха заедно от години и между тях се бяха създали близост и взаимно доверие, и тя беше разбрала, че най-добрият начин да преглътне недотам деликатните забележки на секретарката си по отношение на личния ѝ живот беше просто да не им обръща внимание.

– Видяла си доказателството за моята липса на свободно време – отбеляза Пейтън, махвайки към отчетните формуляри. – Опасявам се, че докато не приключа с това дело, Толстой ще трябва да почака. – Тя вдигна пръст. – Но ако Опра случайно знае за някоя книга, посветена на отговорите за призовки за корпоративна документация, към нея бих проявила сериозен интерес.

Виждайки предупредителния поглед на Ирма, Пейтън вдигна ръце с невинно изражение.

– Просто казвам.

– Слушай. Аз ще дочета книгата вместо теб. Защото в края на месеца, предполагам, че ще можеш да си дадеш малка почивка – каза Ирма, смигвайки.

Пейтън се вгълби отново в монитора. Въпреки постоянните опити на секретарката ѝ да я въвлече в обсъждане на тази тема, тя не желаше да разговаря открито за нея. В края на краищата Пейтън не искаше да урочаса нещата. Затова си направи оглушки и се престори на равнодушна.

– Какво ще се случи този месец? Не съм чула.

Ирма изсумтя.

– Моля те. От осем години насам това е първият месец, който е оцветен в яркочълто в електронния ти календар.

– Не знам за какво говориш. И престани да ровиш в календара ми.

Ирма се изправи.

– Добре, добре, знам, че не обичаш да обсъждаш тези неща. – Тя се отправи към вратата, после спря и се обърна към Пейтън. – Замалко щях да забравя. Обади се секретарката на господин Гулд. Пита дали имаш възможност да отидеш в кабинета му в един и половина.

Пейтън бързо прегледа програмата си.

– Свободна съм. Кажй ѝ, че ще бъда в кабинета му в уречения час.

Тя понечи да запише срещата в дневния си график, когато чу гласа на секретарката си от вратата.

– Хм, Пейтън, само още едно нещо.

Пейтън вдигна поглед от екрана на компютъра си.

– Да?

Ирма се усмихна окуражително.

– Ти ще успееш, така да знаеш. Заслужи си го. Затова престани да се терзаеш.

Пейтън не можа да скрие усмивката си.

– Благодаря, Ирма!

Когато секретарката ѝ излезе, мислите на Пейтън се завихриха за момент. Тя погледна календара върху бюрото си.

Оставаха четири седмици. Решенията за приемането на нови партньори в кантората щяха да бъдат обявени в края на месеца. Честно казано, тя беше изпълнена с голяма доза надежда за шансовете си да я повишат. Беше се потрудила здраво, работеше извънредно, никога не отказваше възложените ѝ задачи и сега беше на финалната права. Краят вече се виждаше.

Пейтън почувства как пулсът ѝ се ускори, когато тя се подаде на вълнението за един кратък миг. Тогава, без да допуска да се увлече от фантазиите си, тя се успокои и се залови за работа.

* * *

Няколко минути преди един и половина на обед Пейтън събра записките си и подреди резюмето на делото в папката, готова да се срещне с Бен. Тя не знаеше каква точно беше целта на

срещата, но предполагаше, че ще бъде свързана със съдебния процес, който започваше следващата седмица. Като шеф на отдел „Съдебни спорове“, Бен следеше всички дела, които стигаха до съда, дори онези, в които той не участваше пряко.

Както обикновено, Пейтън се чувстваше леко нервна, докато се приготвяше за срещата с шефа си. С Бен човек никога не знаеше какво да очаква. Въпреки че той никога не ѝ беше намеквал, че не е доволен от работата ѝ – напротив, неизменно ѝ даваше най-високите оценки на ежегодните атестации, – на моменти Пейтън чувстваше някаква неловка недоизказаност в общуването им. Тя не можеше да каже какво точно не беше наред, но от време на време долавяше странни настроения. Бен ту се държеше приятелски, ту охладняваше рязко; понякога беше дружелюбен, друг път изглеждаше някак... скован. Надут. Отначало Пейтън беше помислила, че това е част от характера му, но впоследствие го беше видяла да се шегува с лекота с всички нейни колеги. Интересно – с всички колеги мъже. Тя беше започнала да подозира, че Бен срещаше известни затруднения в общуването с жените. Това не беше никакво потресаващо откритие. Климатът в много адвокатски кантори беше старомоден и за съжаление, жените в тази професия все още трябваше да се примиряват с „мъжката солидарност“.

Все пак, тъй като Бен оглавяваше нейната група – и следователно беше ключов фактор в решението дали да я направят партньор в кантората, – Пейтън беше твърдо решена да установи истинско разбирателство помежду им. В края на краищата харесваше ѝ да се мисли за относително отстъпчив човек. С едно изключение (но *него* никой не го броеше, нали така?), тя се гордеше, че се спогаждаше добре с почти всички колеги в кантората.

Пейтън взе една химикалка и тефтер, напъха ги в папката, която вече беше приготвила, и тръгна към вратата на кабинета си. Бюрото на Ирма беше точно пред кабинета ѝ и тя понечи да каже на секретарката си, че излиза. В този момент едва не се сблъска с някой, който вървеше по коридора.

– О, извинявай! – възкликна Пейтън, като отскочи встрани, за да избегне сблъсъка.

Тя вдигна глава и... видя Джей Ди.

Смутеното изражение на лицето ѝ тутакси беше заменено

от раздразнение. Тя въздъхна. До този момент денят се беше развивал толкова добре.

И тогава Пейтън усети: ох, имаха публика. С бърз поглед към Ирма, тя моментално залепи на лицето си най-чаровната си фалшива усмивка.

– О, здравей, Джей Ди. Как си? – попита тя.

Джей Ди също стрелна с очи работещите наблизко секретарки. С артистизъм, който по нищо не отстъпваше на изгълненето на Пейтън, той прие същото дружелюбно изражение.

– Ох, колко мило от твоя страна да попиташ, Пейтън – възкликна радостно той, приковавайки я с очи. – Добре съм, благодарая. А ти?

Както обикновено, Пейтън се подразни от високия ръст на Джей Ди. Тя мразеше да го гледа от долу нагоре. От друга страна, Джей Ди несъмнено се наслаждаваше на това положение.

– Добре съм, благодарая – отвърна Пейтън. – Отивам в кабинета на Бен.

Тя съумя да задържи приятната си усмивка.

Мерил Стрийп може и да имаше една торба „Оскар“, но можеше да научи едно-друго от Пейтън. В категорията „Най-добре престорена симпатия към противен колега“.

Джей Ди присви леко очи при отговора на Пейтън, но продължи да играе шарадата.

– Каква приятна изненада, аз също съм се запътил към кабинета на Бен – каза той, сякаш беше безкрайно зарадван от току-що чуто. След това направи галантен жест към Пейтън. – След теб.

Тя кимна, завъртя се на пета и закрачи надолу по коридора към ъгловия кабинет на Бен. Джей Ди вървеше с лекота успоредно до нея. Пейтън трябваше да прави по две крачки за всяка негова, за да не изостава. Не че му позволяваше да го забележи.

След като вървяха заедно в мълчание няколко минути, Джей Ди се огледа за свидетели. И като видя, че наоколо нямаше никой, той скръсти ръце на гърдите си в жест, който според Пейтън беше неговата запазена марка.

Излъчване на превъзходство.

– Видях името ти в „Чикаго Лойър“ – започна той.

Пейтън се усмихна, знаейки, че коментарът нямаше да

свърши дотук. Изпита задоволство, че Джей Ди беше видял статията в последния брой на списанието. Тя се беше изкушавала да му изпрати един брой с вчерашната вътрешна поща, но реши, че би било по-добре, ако той откриеше това сам.

– „Четиресет опасни под четиресет“ – каза тя, имайки предвид заглавието на статията и горда от постижението.

– „Четиресет опасни жени под четиресет“ – наблегна Джей Ди. – Кажй ми, Пейтън, има ли основателна причина, поради която представителките на твоя пол изпитват такава потребност от сепаратизъм? Може би се страхувате от малко конкуренция от страна на противоположния пол?

Пейтън се опита да сдържи смеха си и отметна косата си назад.

Не се получи.

– Ако представителките на моя пол се колебаят да се съревновават с твоя, Джей Ди, то е само защото ние се страхуваме да паднем до твоето ниво – отговори сладко тя.

Вече стояха пред вратата на Бен. Джей Ди се облегна небрежно на вратата и скръсти ръце на гърдите си. След осем години Пейтън познаваше този жест добре – той се канеше да се впусне в поредната си снизходителна лекция. Беше сигурна, че щеше да започне с един от неговите помпозни реторични въпроси, на които не възнамеряваше да ѝ позволи да отговори.

– Нека ти задам един въпрос... – започна той. Бинго! – Какво според теб щеше да стане, ако списанието публикува статия, озаглавена „Четиресет опасни мъже под четиресет“? – След което си позволи волността да отговори вместо нея: – Ти и твоите малки приятелки феминистки бихте обявили това за дискриминация. Но няма това също не е дискриминация? Нима на нас, мъжете, не ни се полагат такива класации?

Джей Ди отвори вратата и ѝ кимна да влезе. Мимоходом Пейтън забеляза, че Бен го нямаше в кабинета, затова се настани пред бюрото му. Когато Джей Ди седна на стола до нея, тя се обърна към него с непохватно самообладание.

– Намирам за много интересна ситуацията, в която мъж, възпитаник на Принстънския университет и Харвардския юридически факултет, седи до мен, облечен в костюм на „Армани“, и има наглостта да твърди, че *той* е жертва на дискриминация.

Джей Ди отвори уста да отговори, но Пейтън го накара да замълчи само с пръст. Показалец, не среден пръст. Тя беше дама все пак.

– Въпреки този факт – продължи тя – напомням, че вие, мъжете, си имате вашите така наречени „класации“. Всъщност в тази кантора съществуват няколко такива. Наричат се Изпълнителен съвет, Управителен съвет, Финансов съвет, голф клубът в кантората, вътрешният отбор по баскетбол...

– Явно искаш да те включат в баскетболния отбор? – прекъсна я Джей Ди, а в сините му очи проблясваха дяволити пламъчета.

– Говоря илюстративно – отвърна Пейтън, като се облегна отбранително на стола.

– Какво е илюстративно?

Гласът накара Пейтън да се изопне като струна. Тя погледна към Бен Гулд, шефа на отдел „Съдебни спорове“ и главен партньор в кантората, който влезе уверено в кабинета си и седна зад бюрото си. Той прикова Пейтън с любопитство в тъмните си, изпитателни очи. Тя се намести на стола, опитвайки се да не се чувства като на разпит.

Джей Ди отговори на Бен, преди тя да си е отворила устата.

– О, нищо особено – каза той и махна небрежно с ръка. – С Пейтън просто обсъждахме решението на Върховния съд по делото „Ледър срещу Арканзас“ и коментирахме, че становището илюстрира непреклонната неохота на съда да пипа правата на щата.

Пейтън изглежда косо Джей Ди. Умник.

Обаче трябваше да му се признае, че мислеше бързо. Гадняр.

Бен се засмя и бързо прегледа бележките, които беше оставила на бюрото му секретарката.

– Вие двамата никога не спирате.

Пейтън удържа порива си да вдигне вежди. Бен нищо не подозираше. Джей Ди се възползва от моментното разсейване на Бен, наведе се напред на стола си и вдигна ревера на самото си към Пейтън.

– И между другото, не е „Армани“, а „Ерменеджилдо Дзения“ – прошепна и ѝ намигна.

Пейтън го прониза със свиреп поглед, изкушена да му каже къде точно може да си завре въпросния костюм на „Дзения“.

– Извинявайте, че ви повиках толкова спешно – каза Бен. – Но както сигурно знаете, заведено е дело срещу веригата дрогерии „Гибсънс“ по обвинение за полова дискриминация.

Пейтън действително беше чула за делото – вчера всички национални вестници, както и телевизиите Ем Ес Ен Би Си и Си Ен Ен бяха отразили подаването на жалбата във Федералния съд във Флорида.

– Жалбата беше подадена вчера, разпределена е на съдия Майерс от Южна Флорида – побърза да каже тя, за да покаже на Бен, че нищо не ѝ убягва.

– Жалбите са подадени по Дял VII¹. 1,8 милиона служители на компанията твърдят, че системно са дискриминирани при наемането на работа, заплащането и достъпа до кариерно израстване – добави Джей Ди, като хвърли кос поглед към Пейтън.

Той също си беше подготвил домашното.

Бен посрещна техния ентусиазъм с усмивка. Облегна се назад, въртейки в ръце химикалката си.

– Това е най-голямото колективно дело за дискриминация, завеждано някога. Това означава огромни пари за правната кантора, която ще защитава „Гибсънс“.

Пейтън забеляза искрата в очите на Бен.

– И коя би могло да бъде тя?

Бен събра пръстите на едната си ръка и забарабани с тях по кокалчетата на другата като злодей от филм за Джеймс Бонд.

– Интересно е, че питаш, Пейтън... Директорът на „Гибсънс“, Джаспър Конрой, все още не е решил коя кантора ще защитава компанията му. Но е избрал трите водещи кантори в Щатите и възнамерява да проведе срещи с тях.

Джей Ди се ухили.

– Ще си позволя един изстрел в тъмното: нашата кантора е в тази тройка.

Бен кимна, горд както винаги, че неговият екип от пледирани адвокати неизменно присъстваше в класациите на най-добрите защитници по света.

– Позна. Тази сутрин ми се обади самият Джаспър Кон-

---

¹ Става въпрос за Дял VII от Закона за гражданските права от 1964 г., който забранява дискриминация в сферата на заетостта по признаците раса, цвят на кожата, религия, пол или националност. – Б. пр.

рой. – Бен посочи Джей Ди и Пейтън. – И така, стигаме до вас двамата. Джаспър беше категоричен какъв екип от защитници търси. Той иска по-свеж облик за лицето на компанията, а не сковани старци в костюми като мен.

Бен се подсмихна, напълно наясно, че на 49 години той всъщност беше твърде млад, за да оглавява най-важния отдел в такава престижна кантора.

– Аз лично – продължи той – смятам, че Джаспър просто се опитва да избегне плащането на солени хонорари на съдружниците.

Като лоялни колеги, Пейтън и Джей Ди се засмяха на шегата му.

– Както и да е – продължи Бен. – Казах на Джаспър, че нашата кантора разполага с идеалните адвокати за него. Двама много опитни, много отракани адвокати. Вие двамата.

През мъглата на изненадата Пейтън не можа веднага да осмисли думите на Бен. В стомаха ѝ зейна огромна пропаст, тъй като разговорът поемаше в много опасна посока.

Ако някой я накараше да се закълне при кръстосан разпит, нещо повече – ако самият Джак Бауър¹ я подложеше на пълния набор от похвати за разпит, с които боравеха в Отдела за борба с тероризма, Пейтън не би могла да каже *как* точно бе започнала войната ѝ с Джей Ди. Честно казано, тя се водеше толкова отдавна, че се беше превърнала в неизменна даденост.

Но без да разменят нито дума, тя и Джей Ди се бяха договорили да запазят в тайна взаимната си неприязън. Водени от непоколебима амбиция, те разбираха, че адвокатските кантори бяха като детска градина: не беше добре да ти поставят черна точка в графата „Умение да играе с другарчетата“.

До този момент се беше оказало сравнително лесно да разиграват етюда за колегиалните отношения. Въпреки че бяха в един отдел от години, те не бяха работили заедно по общ казус. Причините за това бяха няколко: първо, по принцип делата в отдел „Съдебно производство“ се възлагаха на екип от един съдружник, един старши адвокат и един или двама млад-

---

¹ Измислен герой от телевизионния сериал „24“ (в ролята е Кийфър Съдърланд). – Б. пр.

ши юристи. Като колеги с еднакъв ранг, нямаше основания Пейтън и Джей Ди да работят по един и същи случай.

Второ, и вероятно по-важно, те двамата се бяха специализирали в много различни области на правото.

Джей Ди беше адвокат по колективни иски. Той поемаше дела с много ищци, от много региони. Пейтън, от друга страна, беше специализирала в трудово право, по-специално в дела за расова и полова дискриминация, завеждани от един ищец. Нейните дела обикновено бяха по-малки от гледна точка на исканите обезщетения, но по-значими в обществен план и предизвикана публичност.

Досега – дали по чиста случайност, или късмет – почти нямаше застъпване в нишите на съдебната практика, които тя и Джей Ди си бяха завоювали.

Тоест до този момент.

Пейтън остана безмълвна, докато Бен набираше скорост, опитвайки се да не даде израз на нарастващото мрачно предчувствие. Погледна крадешком Джей Ди и го видя да се намества нервно на стола. Доколкото можеше да прецени, той изглеждаше не по-малко недоволен от този развой на събитията.

– В комбинация, вашите умения са идеални за казуса – обясняваше Бен. – Джаспър заяви, че няма търпение да се срещне с вас двамата.

– Това е чудесна новина, Бен – заговори Пейтън, опитвайки се да не се задави с думите.

– Да... чудесна. – Джей Ди приличаше на човек, който току-що беше глътнал буболечка. – Какво се иска от нас да направим?

– Джаспър и главният юрисконсулт на „Гибсънс“, заедно с няколко от техните вътрешни адвокати пристигат в Чикаго в четвъртък – каза Бен. – Искам вие двамата да се сработите и искам *да ги убедите* да ни възложат защитата – наблегна той, като почука с пръст по бюрото. – Смятате ли, че можете да се справите?

Пейтън и Джей Ди се измериха с поглед внимателно, и двамата с една и съща мисъл в главата. Дали наистина можеха да се справят?

Знаейки какви са залозите, напълно съзнавайки правилата на играта, двамата се обърнаха към Бен.

– Абсолютно – изрекоха едновременно те.

Бен им се усмихна, виждайки в тях бъдещето на кантората. Облегна се на стола и се разнежи. Несъмнено при мисълта за огромните приходи, които щяха да му донесат.

– Ах... осем години – изрече той с умиление. – От осем години ви гледам как израствате в тази кантора, как се превръщате в страхотните адвокати, които сте днес. Толкова се вълнувам от възможността да ви видя да работите в тандем, вие ще бъдете великолепен екип. И моментът е идеален, защото скоро и двамата ще бъдете съ...

Той замълча рязко.

Джей Ди и Пейтън седяха почти на ръба на столовете, надвесени напред, за да уловят последната дума на Бен.

Явно осъзнал, че е казал повече, отколкото беше възнамерявал, Бен замаза положението с хитра усмивка.

– Е, да не прибързваме. Защото сега трябва да се пригответе за арената.

Виждайки, че Бен беше привършил с деловите разговори, Пейтън се изправи да си върви. Но вместо да я последва, Джей Ди остана на мястото си. Пейтън се поколеба, объркана.

– Има ли нещо друго, за което трябва да поговорим, Бен? – попита тя.

Бен поклати глава.

– Не, това беше всичко, Пейтън. Искам да обсъдя нещо друго с Джей Ди, нещо, което не те засяга.

Той я отпрати с категорично кимване. Ето пак – само допреди миг се беше държал толкова дружелюбно, след което беше станал хладен и делови.

Пейтън кимна на свой ред и излезе от кабинета. Когато излезе в коридора, тя дочу гласа му.

– Е, Джеймисън – подхвана весело Бен, – носят се слухове, че този уикенд си играл в „Бътлър“. Всъщност по какъв дивеч стреляш?

Докато вървеше към кабинета си, Пейтън се опита да не се огорчава от факта, че Джей Ди винаги се спогаждаше с лекота с шефа им на лично ниво. А нейните опити да установи подобна връзка с Бен се бяха оказали до голяма степен безплодни. Филми? Той не гледаше филми. Телевизия? Бен веднъж

я беше попитал дали Зайнфелд¹ беше „онзи шишкав юрист, който постоянно виси покрай автоматите за кафе и закуски“. Когато Пейтън се беше разсмяла, мислейки, че Бен се шегува, той я беше удостоил с празен поглед и умълчаване. От този момент тя си бе дала дума, че докато не се усъвършенстваше дотолкова, че да коментира дали размяната на един звезден играч с друг е добър, или лош ход от страна на еди-кой си отбор, вероятно би било най-добре да сведе до минимум разговорите с Бен по теми, различни от правото.

Отборът на Джеймисън отбеляза още една точка, помисли си Пейтън на влизане в кабинета си. Той притежаваше едно автоматично предимство пред нея: представяше си го как седят с Бен като първи приятели, как се смеят по мъжки, гърлено, от сърце, докато обсъждат кои са най-добрите сервиси за поддръжка на поршета, мерцедеси, ролс-ройси или други луксозни коли.

Не че тук имаше място за конкуренция. Нищо подобно.

Това, че Джей Ди, също като Пейтън, беше посветил последните осем години от живота си на кантората (вероятно *единственото* общо нещо между тях), според нея нямаше никаква връзка с въпроса дали тя лично заслужаваше да стане съдружник. Въпреки че бе имала известни опасения в това отношение навремето, когато постъпи в кантората, тревогата, че ще я сравняват с Джей Ди, беше отшумяла през годините.

„Тук няма квоти или таван – неведнъж я беше уверявал Бен при ежегодните атестации. – Всеки адвокат се преценява сам по себе си.“

И според наблюденията на Пейтън върху другите отдели това твърдение беше вярно: всяка година адвокатите с най-висока атестация бяха повишавани до съдружници, независимо от общия брой кандидати за съответната година.

Така че от позицията на Пейтън, нейните шансове да успее бяха доста добри, също и защото тя и Джей Ди бяха единствените двама пледиращи адвокати в техния отдел. Според нейната приятелка Лейни, която също работеше в кантората, но с по-ниска квалификация от тях, това не беше случайно: сред

---

¹ Главният герой в едноименния сериал. – Б. пр.

по-младите юристи се носеха слухове, че Пейтън и Джей Ди бяха прогонили другите членове на своя отдел, които не бяха съумели да издържат на тяхното темпо и да работят от тъмно до тъмно като тях.

Което обясняваше защо те двамата бяха съперници.

Честно казано, Пейтън щеше да ненавижда Джей Ди, независимо в кой отдел работеше. Просто нещо в него я дразнеше страшно много. Пейтън влезе в кабинета си и седна на мястото си. Провери компютъра си и установи, че беше получила трийсет и две нови съобщения за краткото време, което беше прекарала в кабинета на Бен.

Въздържа се да не изохка от раздразнение.

Още четири седмици, напомни си тя.

Преглеждайки имейлите, тя стигна до един от Изпълнителния съвет на кантората. Заинтригувана, Пейтън го отвори и остана приятно изненадана от съдържанието:

В отговор на своя ангажимент към политиките, разработвани от Комисията за насърчване на жените, кантората има удоволствието да съобщи, че е заложила за следващата година целево увеличаване на броя на жените съдружници с 10 процента.

Пейтън се облегна на стола, прочете отново съобщението и се замисли за неговите мотиви. Честно казано, беше крайно време кантората да предприеме нещо – славеха се като фирмата с най-нисък процент на жените съдружници в целия град.

Тя посегна към телефона, за да се обади на Лейни, която сигурно щеше да се зарадва на новината. Тъкмо набираще номера, когато погледна към коридора и видя Джей Ди да се връща от своята среща с Бен за укрепване на мъжката солидарност. Пейтън затвори телефона и проследи как Джей Ди влезе в кабинета си. Тя трябваше да види това.

Джей Ди седна зад бюрото си. Също като Пейтън, той ментално се зае да проверява пощата си. Докато тя тръпнеше в сладко очакване, очите на Джей Ди се разшириха – той четеше нещо, което несъмнено беше имейлът от Изпълнителния съвет. После се хвана за сърцето, сякаш получаваше инфаркт, след това вдигна слушалката на телефона върху бюрото си и

светкавично набра някакъв номер. На неговия приятел Тайлър, предположи Пейтън.

Ако тя беше хазартен тип, щеше да се обзаложи, че Джей Ди не беше чак толкова развълнуван от новината от насърченията за жените в кантората, колкото бе тя.

Една точка за отбора на Кендъл, помисли си Пейтън. Не че те двамата бяха съперници.

Нищо подобно.